

Sygnatura akt I C 1259/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Jelenia Góra, dnia 27 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: Anna Romańczyk-Symonowicz

Protokolant: Aleksandra Barczak

po rozpoznaniu w dniu 27 lipca 2016 r. w Jeleniej Górze

sprawy z powództwa (...) **W**.

przeciwko **F. Ś.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego **F. Ś.** na rzecz strony powodowej (...) **W** kwotę 5.114,12 zł (pięć tysięcy sto czternaście złotych i dwanaście groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo w zakresie odsetek oddala;

III. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 1.467,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 1.200,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. wyrokowi w pkt I oraz III nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 1259/16

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) w W., reprezentowana przez wykwalifikowanego pełnomocnika, w pozwie wniesionym w dniu 30 grudnia 2015 r., skierowanym przeciwko F. Ś. domagał się zasądzenia na swoją rzecz kwoty 5.114,12 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 29,99% w stosunku rocznym liczonymi od kwoty 1.270,20 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 3.843,92 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Dodatkowo wniósł o przyznanie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Motywuując wystosowane żądanie podał, że pozwany zawarł w dniu 19 listopada 2005 r. umowę kredytu gotówkowego z (...) S.A., będącym poprzednikiem prawnym (...) S.A., w oparciu o którą otrzymał kwotę 7.536,45 zł. Z uwagi na rażące naruszenie warunków umownych przez kredytobiorcę przedmiotowa umowa została mu wypowiedziana. Strona powodowa nadmieniła przy tym, że poprzedni wierzyciel wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny, na podstawie którego prowadził następnie postępowanie egzekucyjne, które jednak nie doprowadziło do wyegzekwowania całości należności tytułem tym stwierdzonej. Dalej powodowy fundusz wskazał, że w dniu 22 kwietnia 2015 r. zawarł z wierzycielem pierwotnym umowę przelewu wierzytelności, na mocy której uzyskał całość praw i obowiązków wynikających z umowy bankowej. Na zadłużenie pozwanego składa się obecnie kwota 1.270,20 zł tytułem niespłaconego kapitału, kwota 3.312,19 zł tytułem odsetek karnych naliczonych jeszcze przez poprzedniego wierzyciela, 222,81 zł tytułem odsetek umownych naliczonych jeszcze przez poprzedniego wierzyciela oraz dalsza kwota 308,92 zł tytułem odsetek karnych naliczonych od kwoty niespłaconego kapitału przez stronę powodową.

Pozwany, mimo niekwestionowania zasadności oraz wysokości wierzytelności, nie spełnił świadczenia wobec czego niniejszy pozew okazał się konieczny i uzasadniony.

Pozwany nie stawiał się na rozprawę wyznaczoną na dzień 27 lipca 2016 r., jak również nie złożył odpowiedzi na pozew oraz nie zażądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności i nie złożył żadnych wyjaśnień.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) S.A. z siedzibą w K. zawarła z F. Ś. umowę kredytu numer (...).

Zgodnie z jej treścią bank udzielił kredytobiorcy kredytu w kwocie 7.536,45 zł na okres od 19 listopada 2005 r. do 15 listopada 2009 r. Kredytobiorca zobowiązał się względem banku do spłaty rat kredytu wraz z odsetkami w miesięcznych ratach w terminach i kwotach określonych w harmonogramie spłat stanowiącym załącznik do umowy i będącym jej integralną częścią.

Ustalono, że kredyt oprocentowany jest według zmiennej stopy procentowej, która w dniu zawarcia umowy kredytowej wynosiła 23,90% w stosunku rocznym.

W § 5 umowy postanowiono, że w przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu rat ustalonych w harmonogramie spłat, bank będzie pobierał od niespłaconego w terminie kredytu podwyższone odsetki naliczone według stopy procentowej w wysokości średniego oprocentowania WIBOR dla 3-miesięcznych lokat na rynku międzybankowym z 10 ostatnich dni roboczych ostatniego miesiąca poprzedniego kwartału, powiększonej o 25 punktów procentowych. Oprocentowanie podwyższone w dniu zawarcia umowy wynosiło 29,48% w stosunku rocznym.

Jak zaznaczono w § 12 ust. 1 umowy w sprawach nieuregulowanych stosuje się "Regulamin udzielania kredytów konsumpcyjnych gotówkowych", stanowiący integralną część umowy.

/dowód: umowa kredytu nr (...) wraz z załącznikiem oraz harmonogramem spłaty, k. 62-68/

Wobec bierności kredytobiorcy w spłacie zobowiązania (...)S.A. z siedzibą w K. wystawił przeciwko F. Ś. w dniu 08 września 2009 r. bankowy tytuł egzekucyjny o nr (...). Tytuł ten obejmował należność główną w wysokości 2.848,11 zł, odsetki umowne w kwocie 222,81 zł naliczone za okres od dnia 19 listopada 2005 r. do dnia 03 marca 2009 r., odsetki za opóźnienie w kwocie 481,51 zł za okres od dnia 15 października 2008 r. do dnia 08 września 2009 r. oraz koszty w wysokości 21,00 zł. W jego treści zastrzeżono jednocześnie, że od kwoty kapitału od dnia 09 września 2009 r. naliczane będą do dnia zapłaty dalsze odsetki według stopy procentowej określonej zarządzeniem (...) S.A. w sprawie podwyższonego oprocentowania z tytułu opóźnienia spłaty kredytów i pożyczek, która to stopa na dzień sporządzenia tytułu wynosiła 29,56% w stosunku rocznym, zaś od kwoty odsetek w wysokości 222,81 zł naliczane miały być odsetki ustawowe począwszy od dnia 09 września 2009 r. do dnia zapłaty.

Postanowieniem z dnia 22 września 2009 r. Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze w sprawie o sygn. akt I Co 3767/09 nadał klauzulę wykonalności przedmiotowemu tytułowi egzekucyjnemu.

/dowód: bankowy tytuł egzekucyjny z 08.09.2009 r., k. 69,

postanowienie Sądu Rejonowego w/m z 22.09.2009 r., sygn. akt I Co 3767/09, k. 70-71/

Następnie (...)S.A. z siedzibą w K. wszczął przeciwko F. Ś. w oparciu o uzyskany tytuł wykonawczy postępowanie egzekucyjne, które prowadzone było przez (...) pod sygnaturą akt Km 2801/10.

Przedmiotowe postępowanie zostało w dniu 22 listopada 2012 r. umorzone wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

/ **dowód:** postanowienie (...) z 22.11.2012 r., k. 72/

(...)S.A. z siedzibą w W. (nr KRS (...)) jest następcą prawnym(...) S.A. z siedzibą w K. (nr KRS (...)).

/**dowód:** odpisy z KRS, k. 18-28/

Na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 22 kwietnia 2015 r. (...)S.A. z siedzibą w W. zbył na rzecz (...) w W. wierzytelność wynikającą z umowy kredytu z dnia 19 listopada 2005 r., przysługującą bankowi względem F. Ś., na którą złożyła się kwota kapitału w wysokości 1.270,20 zł, kwota odsetek umownych w wysokości 222,81 zł oraz kwota odsetek karnych w wysokości 3.312,19 zł.

/**dowód:** umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 15.05.2015 r. wraz z wyciągiem z elektronicznego załącznika do umowy cesji, k. 15-17 i 29/

Pismem z dnia 22 kwietnia 2015 r.(...) S.A. z siedzibą w W. zawiadomił kredytobiorcę F. Ś. o dokonaniu sprzedaży przysługującej mu względem wymienionego wierzytelności z tytułu umowy kredytu z dnia 19 listopada 2005 r.

/**dowód:** pismo z dnia 22.04.2015 r., k. 30/

(...) w W. wezwał F. Ś. do dobrowolnego uregulowania zobowiązania wynikającego z umowy z dnia 19 listopada 2005 r., informując, że nabył przysługującą względem wymienionego wierzytelność odpowiadającą na dzień sporządzenia wezwania kwocie 4.825,38 zł (na którą to kwotę złożyły się odsetki nabyte w drodze cesji naliczone do dnia 08 marca 2015 r.).

/**dowód:** pismo z dnia 28.04.2015 r., k. 31-32/

Wysokość odsetek naliczonych przez (...) w W. od kwoty kapitału za okres od 09 marca 2015 r. na dzień 29 grudnia 2015 r., wyniosła 308,92 zł

/**dowód:** wyliczenie odsetek, k. 33/

F. Ś., mimo kierowanych do niego wezwań, nie uiścił żadnych należności na rzecz (...) w W..

/**okoliczność bezsporna/**

Sąd zważył co następuje:

Powództwo było częściowo zasadne i jako takie zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Objęte sporem należności wynikają z umowy kredytu, zawartej przez pozwanego w dniu 19 listopada 2005 r. z niewystępującym w sprawie bankiem, od którego strona powodowa nabyła wierzytelność. Cesjonariusz dochodzący od dłużnika roszczenia nabytego od cedenta w drodze przelewu nie dochodzi bowiem roszczenia wynikającego z umowy przelewu, a roszczenia powstałego mocą umowy zawartej wcześniej między cedentem

a dłużnikiem. W tym miejscu nadmienić jedynie wypada, że przedmiotowa umowa pierwotnie zawarta została z (...) S.A. z siedzibą w K., którego następcą prawnym jest(...) S.A. z siedzibą w W. (występujący w charakterze cedenta).

Strona powodowa swoje roszczenie wywodziła zatem z umowy kredytu gotówkowego.

Odpowiednio do treści przepisu art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r., poz. 128 ze zm.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Jak nadmieniono na wstępie, pozwany nie stawił się na rozprawę wyznaczoną na dzień 27 lipca 2016 r., jak również nie złożył odpowiedzi na pozew oraz nie zażądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności i nie złożył żadnych wyjaśnień.

Bezspornie zatem F. Ś. zawarł ze stroną powodową umowę kredytu, na mocy której pozostawiono do jego dyspozycji kwotę 7.536,45 zł. Niewątpliwie również strony zastrzegły, że przyznana pozwanemu tytułem kredytu kwota podlegać będzie oprocentowaniu według zmiennej stopy procentowej, która w dniu zawarcia umowy kredytowej wynosiła 23,90% w stosunku rocznym. Bezspornie także, kredytobiorca, mimo kierowanych do niego wezwań, nie zwrócił części kapitału oraz nie uiścił kwot należnych tytułem uzgodnionego oprocentowania (odsetek).

Odpowiednio do treści przepisu art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału

w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. Przy czym, w myśl § 2 tego artykułu, w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Przywołany przepis art. 339 k.p.c. w § 2 ustanawia domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczących okoliczności faktycznych w wypadku bezczynności pozwanego, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Domniemanie to dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe. Ten wyjątkowy przepis nie może być wykładany rozszerzająco (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71, OSNCP 1972 nr 7-8, poz. 150). Zatem sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 KPC, negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (zob. wyrok Sądu Najwyższego z: 07 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, Legalis nr 16294; 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Legalis nr 44542; 06 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, Legalis nr 210892; 15 marca 1996 r., I CRN 26/96, Legalis nr 29846).

Sąd nie znalazł podstaw, by zakwestionować zgłoszone roszczenie co do jego wysokości w zakresie żądania głównego oraz naliczonych już odsetek. Kwoty dochodzone pozwem znajdują oparcie w dokumentach przedłożonych wraz z pozwem, a jednocześnie nie zostały w żaden sposób podważone przez pozwanego, który pozostał całkowicie bierny.

Na podzielenie nie zasługiwało jednak roszczenie zgłoszone w części dotyczącej odsetek umownych naliczanych od kwoty dochodzonej tytułem kapitału od dnia wniesienia pozwu.

Przede wszystkim podkreślenia wymaga, że strona powodowa w pozwie zażądała dalszych odsetek umownych naliczanych od kwoty kapitału w wysokości 29,99% w stosunku rocznym. Strona powodowa tym samym domagała się przyznania odsetek nieprzewidzianych w ogóle umową. W treści łączącego strony stosunku prawnego wyraźnie bowiem zastrzeżono, że kredyt oprocentowany jest według zmiennej stopy procentowej, która w dniu zawarcia umowy kredytowej wynosiła 23,90% w stosunku rocznym. Jednocześnie w § 5 tejże umowy postanowiono, że w przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu rat ustalonych

w harmonogramie spłat, bank będzie pobierał od niespłaconego w terminie kredytu podwyższone odsetki naliczone także według zmiennej stopy procentowej

w wysokości średniego oprocentowania WIBOR dla 3-miesięcznych lokat na rynku międzybankowym z 10 ostatnich dni roboczych ostatniego miesiąca poprzedniego kwartału, powiększonej o 25 punktów procentowych. W pozwie tymczasem powodowy fundusz wniósł o przyznanie odsetek naliczanych według stałej stopy procentowej.

Co więcej, pomijając nawet całkowicie kwestię, że strona powodowa wniosła

o przyznanie odsetek nieprzewidzianych w ogóle umową, godzi się podkreślić, że w żaden sposób nie wykazała zasadności ustalenia wysokości stopy procentowej na poziomie 29,99%. W aktach brak było przy tym dokumentów pozwalających na samodzielną weryfikację przez Sąd prawidłowości tak określonej stopy procentowej.

Uwadze Sądu nie uszło, że łącząca strony umowa zawarta została w dniu 19 listopada 2005 r., a więc w stanie prawnym, w którym ustawa nie określała maksymalnej stopy odsetek. Przepis art. 359 § 2¹ k.c. wprowadzający pojęcie odsetek maksymalnych dotyczy bowiem czynności prawnych dokonanych po dniu jego wejścia w życie, tj. po dniu 20 lutego 2006 r. Po dodaniu do komentowanego artykułu w 2006 r. przepisów § 2¹–2³ obowiązuje ustawowy zakaz zastrzegania w czynnościach prawnych (umowach, w tym zawieranych z zastosowaniem wzorców umownych, a także w czynnościach jednostronnych i uchwałach) odsetek przekraczających wartość stanowiącą odsetki maksymalne. Jakkolwiek nowelizacja ta nie ma mocy wstecznej, to zarówno w doktrynie, jak i judykaturze postanowienia przewidujące nadmierne odsetki uznawano za nieważne ze względu na ich sprzeczność z zasadami współżycia społecznego (na podstawie art. 353¹ w zw. z art. 58 § 1 lub art. 58 § 2 k.c.).

Ze wszystkich przytoczonych wyżej względów, uznając za całkowicie niewykazane, a zarazem nieuprawnione, naliczanie dalszych odsetek od kwoty kapitału w wysokości stałej stopy procentowej określonej na poziomie aż 29,99%, za zasadne uznano przyznanie stronie powodowej w tym zakresie wyłącznie odsetek ustawowych.

Ze wskazanych względów Sąd orzekł jak w pkt I oraz II wyroku.

O kosztach (pkt III) Sąd orzekł zgodnie z zasadą „odpowiedzialności za wynik” ujętą w przepisie art. 100 zd. 2 k.p.c., w myśl której Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania. Na poniesione i żądane przez stronę powodową koszty procesu złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 250,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1.200,00 zł wraz z dalszą kwotą 17,00 zł wydatkowaną na opłatę skarbową od udzielonego pełnomocnictwa.

W związku z powyższym Sąd zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 1.467,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 333 § 1 pkt 3, sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli wyrok uwzględniający powództwo jest zaoczny. Z uwagi na powyższe na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c., orzeczono jak w pkt IV uzasadnianego wyroku.